

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A. Ł. i R. Ł.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 kwietnia 2013 r., którym zostało oddalone ich powództwo o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości 170 000 zł za wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem.

Powodowie w skardze kasacyjnej powołali podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyli z niedopatrzaniem się przez Sądy obu instancji bezprawności w działaniach i zaniechaniach pozwanego przy wydawaniu postanowień o przysądzeniu prawa własności i zatwierdzeniu polanu podziału sumy uzyskanej

z egzekucji. Te działania i zaniechania dotyczyły braku nadzoru nad czynnościami komornika, nieuwzględnieniem zawieszania postępowania egzekucyjnego oraz zniesieniem zobowiązania pozwanych względem spółki A.. Nie zostały wydane żadne zarządzenia mające na celu usunięcie nieprawidłowych czynności komornika. Bezzasadnie przyznano tej spółce w planie podziału kwoty ponad 20 000 zł, skoro zadłużenie zostało spłacone już w toku licytacji. Pomimo posiadania wiedzy o tej spłacie nie doszło do wyłączenia spółki z kręgu wierzycieli, a egzekucja był prowadzona na podstawie wadliwego tytułu wykonawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. łączy się z obowiązkiem wykazania, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, a jego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.).

Ugruntowane zostało w orzecznictwie jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło

do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Na takie rozumienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie wskazuje wniosek skarżącego i jego uzasadnienie. Nie ma podstaw do uznania, że doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa, przez zastosowanie nieobowiązującego uregulowania, czy też wykładni sprzecznej z powszechnie przyjętymi zasadami, czy dowolności orzekania przekraczającej przyznaną sądowi swobodę oceny zgłoszonego roszczenia, których następstwem było wydanie oczywiście wadliwego rozstrzygnięcia. Wniosek skarżących nie uwzględnia sytuacji jaka zaistniała w sprawie na skutek przyłączenia się do prowadzonej już egzekucji innych wierzycieli, jak również tego, że przedmiotem zaskarżenia było postanowienie o przysądzeniu własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu. Nie przedstawia także żadnych argumentów kwestionujących przeprowadzoną przez Sąd Apelacyjny ocenę prawną roszczenia powodów. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz uzasadniania zaskarżonego wyroku, nie potwierdzają tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której przesłanki Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynikają z zasady przewidzianej art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Za nieobciążaniem powodów tymi kosztami przemawiała ich sytuacja rodzinna i majątkowa oraz znaczenie dla nich wyniku tego postępowania.

jw